

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 634/05
07.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Невенке Важић, др Глигорија Спасојевића, мр Сретка Јанковића и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету против оптуженог АА, због кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалби Окружног јавног тужиоца у Сремској Митровици, изјављеној против пресуде Окружног суда у Сремској Митровици К.37/04 од 27.12.2004.године у седници већа одржаној у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, дана 7.2.2006.године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована, жалба Окружног јавног тужиоца у Сремској Митровици и пресуда Окружног суда у Сремској Митровици К. 37/04 од 27.12.2004.године, ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Наведеном првостепеном пресудом, оптужени АА, на основу члана 355. тачка 3. Законика о кривичном поступку (ЗКП), ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело разбојништво из члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије (КЗ РС). Оптужени је ослобођен обавезе плаћања трошкова кривичног поступка који, као и нужни издаци браниоца падају на терет буџетских средстава.

Против те пресуде благовремено је изјавио жалбу Окружни јавни тужилац у Сремској Митровици, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Врховни суд Србије побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да пресуду преиначи тако што ће оптуженог АА огласити кривим за кривично дело које му је оптужницом стављено на терет и осудити по закону.

Бранилац оптуженог адв.АБ поднео је одговор на жалбу Окружног јавног тужиоца у Сремској Митровици, са предлогом да Врховни суд Србије одбије жалбу тужиоца као неосновану и првостепену пресуду потврди.

У одговору на жалбу стављен је и захтев за обавештавање оптуженог и његовог браниоца о седници већа

другостепеног суда, ради присуствовања истој.

Републички јавни тужилац, у поднеску Ктж. број 780/05 од 22.4.2005.године, предложио је да Врховни суд Србије уважи као основану жалбу Окружног јавног тужиоца у Сремској Митровици, укине првостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да пресуду преиначи тако што ће опт. АА огласити кривим за кривично дело које му се оптужницом ставља на терет и осудити по закону.

У седници већа одржаној у смислу члана 375. ЗКП, у одсутности обавештених Републичког јавног тужиоца, оптуженог и његовог браниоца, Врховни суд је испитао побијану пресуду, размотрио остале списе предмета, наводе из одговора браниоца оптуженог на жалбу јавног тужиоца и став и предлог Републичког јавног тужиоца, из напред наведеног поднеска, па је након оцене жалбених навода и предлога, нашао да је жалба јавног тужиоца неоснована.

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка на које другостепени суд, у смислу члана 380. став 1. тачка 1. ЗКП, пази по службеној дужности, дакле, ни битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП на коју се указује жалбом јавног тужиоца.

Према наводима жалбе битна повреда одредаба поступка у питању, учињена је јер пресуда нема разлога за оцену суда исказа сведока ВВ и ГГ, којим исказима се суд уопште не бави нити их помиње, а самим тим, прелазећи преко исказа ових сведока и сведока ДД, првостепени суд је, по ставу јавног тужиоца извео погрешан закључак да нема доказа да је оптужени извршио кривично дело у питању, те је и погрешно применио кривични закон. То имајући у виду пропуст суда да правилно цени исказе наведених сведока да им је оштећени након предметног догађаја рекао да је опљачкан, као и околност да случај пријављује полицији, из чега произилази да је оштећени након што је над њим извршено разбојништво био узнемирен и да никакве намере да се свети оптуженом није имао.

Међутим, изнетим жалбеним наводима, по оцени Врховног суда не доводи се у сумњу правилност чињеничних утврђења и закључака првостепеног суда у погледу одлучних чињеница од којих зависи постојање кривичног дела које је оптуженом стављено на терет и његове кривичне одговорности, а за које су у побијаној пресуди дати јасни и уверљиви разлози, прихватљиви и за овај суд.

Наиме, стоји чињеница да оптужени категорично негира извршење кривичног дела које му је стављено на терет и да предметни догађај доследно описује током кривичног поступка, насупрот оштећеном за чији исказ суд оправдано налази да је противречан и нелогичан јер у погледу битних чињеница и околности догађаја, детаљно објашњених у образложењу пресуде, посебно кад је реч о претњи, различито говори, почев од тврдње да му је оптужени тражећи новац говорио да ће пуцати, да је при том руку имао тако спуштено између седишта и левих врата возила да је он (оштећени) помислио да сигурно има оружје, те тврдње изнете у телефонском разговору са сведоком ДД, да је оптужени имао оружје, до потпуног негирања претње у исказу који је оштећени дао на главном претресу, а без логичног објашњења због чега је онда оптуженом дао новац, како тврди да је учинио на захтев оптуженог, тим пре што је неспорно да је возило оптуженог у том тренутку било заустављено на осветљеном месту, поред бензинске пумпе и у близини аутобуске станице, што је прометно место, а које околности су по правилној оцени првостепеног суда од значаја како са становишта намере и понашања оптуженог, тако и у погледу могућности одговарајућег реаговања оштећеног на захтев оптуженог за предају новца.

Осим тога, исказ сведока Мила Шево не представља тако поуздан доказ о веродостојности исказа оштећеног, како се то у жалби представља, имајући у виду несумњиво утврђене и неспорне чињенице да је оштећени, након изласка из возила оптуженог, прво позвао телефоном овог сведока и да му у том телефонском разговору није помињао ни да је "опљачкан" од стране оптуженог, нити претњу оружјем.

Код таквог стања ствари, утврђеног на основу исцрпне анализе и правилне оцене исказа оштећеног и одбране оптуженог од стране првостепеног суда, те непостојања материјалних доказа о радњама које су оптуженом стављене на терет, будући да претресом није пронађено оружје ни новац код оптуженог односно у његовом возилу, правилна је оцена првостепеног суда да нема доказа да је оптужени извршио кривично дело из члана 168. став 1. КЗ РС које му је оптужницом јавног тужиоца стављено на терет и по налажењу Врховног суда, супротно ставу изнетом у жалби јавног тужиоца, као поуздан основ за супротан закључак не може бити околност да је оштећени пријавио кривично дело полицији и поменутих сведоцима, и то сведоку ДД, тек у поновљеном разговору, рекао да је "опљачкан".

Налазећи, из изнетих разлога, да је првостепени суд правилно поступио кад је оптуженог, применом члана 355. тачка 3. ЗКП ослободио од оптужбе за наведено кривично дело и да се законитост и правилност ове одлуке суда не доводи у питање жалбом јавног тужиоца, Врховни суд је, на основу члана 388. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа

Наташа Бањац, с.р. судија,

Драгиша Ћорђевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СР